

УБАЧЫЎ ТУРНІК? ПАДЦЯГНІСЯ!



Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ

У Мінску адкрылася першая ў Беларусі варкаўт-пляцоўка. Яна знаходзіцца на стадыёне Беларускага нацыянальнага тэхнічнага ўніверсітэта, але займацца тут могуць усе ахвотныя. Street Workout («вулічныя трэніроўкі») — новая разнавіднасць фізічнай культуры, якая ўключае ў сябе выкананне розных практыкаванняў на звычайных турніках, гарызантальных лесвіцах, «шведскай сценцы», брусах... Да нас гэтыя накірунак прыйшоў не так даўно, але адкрыццё спецыяльнай пляцоўкі сведчыць пра рост яго папулярнасці.

Гэта не шоу, але...

«Гэта не шоу, але пераўзыходзіць усе фантазіі», — радкі з песні пра вулічную культуру, з якой выступілі на адкрыцці варкаўт-пляцоўкі віцебскія хлопцы-спевакі Прарок і Дарвін. Сапраўды, вулічныя гімнасты здзівілі публіку сваімі магчымасцямі. Напрыклад, трымаючыся толькі рукамі (або рукой!) за «шведскую сценку», «завісалі» над зямлёй пад тупым вуглом, рабілі «сонейкі» на турніках, адціскаліся, трымаючыся нават не за металічную апору, а за рукі сваіх жа таварышаў... Мне здавалася, што такое можа быць толькі ў цырку!

Магчыма, праз некаторы час варкаўт стане алімпійскім відам спорту. Пакуль жа асноўная яго мэта — барацьба з алкагалізмам, наркаманіяй і гульнявой залежнасцю сярод моладзі. Нягледзячы на тое, што гэтая разнавіднасць вулічнай культуры яшчэ не вылучаецца ў асобны від спорту, ужо зараз на прасторах СНД праводзяцца чэмпіянаты па варкаўце. Прыхільнікі руху могуць пазмагання ў такіх

дысцыплінах, як падцягванне на адной руцэ, адцісканне ўверх нагамі, адцісканне з дадатковай вагой у 48 кілаграмаў...

Замест алкаголю і камп'ютара

Максім Сундукоў, кіраўнік суполкі «Workout Community Belarus», лічыць, што зараз варыянт, калі дзеці марнуюць час на анлайн-гульні, таксама не дадае аптымізму. У той жа час вулічныя трэніроўкі ў стане сапраўды зацікавіць моладзь.

Паўсюдна мы сутыкаемся з алкагалізмам, у тым ліку і дзіцячым, падлеткавым. Другі варыянт, калі дзеці марнуюць час на анлайн-гульні, таксама не дадае аптымізму. У той жа час вулічныя трэніроўкі ў стане сапраўды зацікавіць моладзь.

Па словах Максіма, варкаўтам можна пачаць займацца практычна з любога ўзросту, нават калі ў цябе амаль нульвая фізічная падрыхтоўка. Праз год штодзённых трэніровак вынікі не прымусяць сябе чакаць.

Нягледзячы на тое, што гэты кірунак вулічнай культуры ў Беларусі пакуль мала вядомы шырокай публіцы, ужо зараз з ім знаёмы каля 15 тысяч маладых беларусаў.

Фітнэс-клубы

«адпачываюць»

16-гадовы Пётр Гамолка пачаў займацца на турніках года паўтара таму. Вырасшы трэніравацца, каб развіваць магчымасці свайго цела. Чым жа адрозніваецца падобныя заняткі ў фітнэс-клубах ад трэніровак на вуліцы?

— Па-першае, workout — гэта бясплатна. Навошта плаціць грошы за абанемент у фітнэс-клуб, калі можна зрабіць тое ж самае на вуліцы? Проста ідзеш па вуліцы, бачыш турнічок — і «качаешся». Па-другое, звычайна мы займаемся ў кампаніі і такім чынам маем магчымасць пераймаць новыя элементы.

З іншага боку, такія заняткі патрабуюць проста каласальных як фізічных, так і псіхалагічных намаганняў. Пятро паказаў свае рукі — сцёртыя амаль да крыві, з мазалямі. Некаторыя хлопцы носяць спецыяльныя скураныя пальчаткі, але яны праз некаторы час рвуцца: трэніроўкі, як правіла, вельмі напружаныя.

Новая пляцоўка падыходзіць не толькі непасрэдна для прадстаўнікоў варкаўт-культуры. Фрыстайл-баскетбалісты, брэйкдансеры таксама змогуць на ёй займацца. Можна спадзявацца, што хутка стадыён БНТУ стане цэнтрам вулічнай культуры.

Надзея ЮШКЕВІЧ.

ПАЧНІ З СЯБЕ

Зміцер Шалкоў — выпускнік адной са сталічных гімназій, зараз вучыцца на першым курсе БНТУ. Адрознівае і не скажаш, што гэтаму росламу, прывабнаму юнаку ўсяго 18 гадоў. Пры сустрэчы хлопец прыгадвае, як у гімназіі дзяўчаты не ўпускалі магчымасці паўсміхацца яму на перапынках у школьнай сталойцы. Іх не бянтэжыла тое, што Зміцер заўсёды размаўляе па-беларуску.

Вясной мінула года хлопец разам з сябрамі паехаў па квіткі на канцэрт. У той дзень яны вырашылі гаварыць толькі па-беларуску. Былі на веласіпеджах. Зміцер прабыў кола і ўсе дабраліся дамоў да Малінаўкі пешшу, таму размаўлялі многа і доўга. І так атрымалася, што гэтая міжвольная забава змяніла кожнага з іх.

— Шчыра кажучы, той выпадак перавярнуў мой светапогляд, — дзеліцца хлопец. — Не магу адказаць, горшым ці лепшым я зрабіўся, але ўспрымаць і разумець гэты свет стаў інакш.

Вядома, спачатку не хапала слоўнікавага запаса, але дапамагло тое, што ў сваёй кампаніі сябры размаўлялі паміж сабой толькі на роднай мове. З таго моманту, як перайшоў на родную мову, Зміцер чытае амаль усё, што напісана па-беларуску, і гэта вельмі дапамагае.

Разам з тым, з'явілася цікавасць да беларускай культуры. Зміцер стаў хадзіць на канцэрты беларускамоўных выканаўцаў, на выставы айчынных мастакоў...

— Мне надта падабаюцца людзі, якія там «тусуюцца». На беларускамоўных флэйвах (аўтарскіх сустрэчах) заўсёды прысутнічае асаблівае, шчырае і цёплае атмасфера... Гэта так крута! Што датычыцца майго асабістага асяроддзя, там амаль нічога не змянілася. Вядома, некаторыя знаёмыя заявілі, што я размаўляю па-калгаласнаму», але большасць падзяліла майг захваленне. А сям'я па-сапраўднаму падтрымала! Напрыклад, маці майго сябра ставіцца да яго захвалення бе-

ларускай мовай аб'явава, а бацька наогул супраць. Але сябар працягвае размаўляць па-беларуску. І гледзячы на яго, я разумю, што галоўнае — не здраджваць самому сабе.

Калі незнаёмыя людзі пытаюцца, як куды-небудзь дайсці або даехаць, я заўсёды тлумачу па-беларуску. Пытаюцца па-руску, а дзякуюць ужо на роднай мове. Для мяне гэта нашмат прыемней, чым «спасибо». Аднойчы жанчына нават пачала ўдакладняць дарогу таксама па-беларуску.

Бывае, што беларуская мова прыносіць хлопцу нават матэрыяльныя выгоды! Так, улетку Зміцеру зрабілі зніжку ў 30 долараў, калі ён звярнуўся па мабільны тэлефон у адну з анлайн-крам Мінска.

А вось у школе прыходзілася размаўляць па-руску, бо гімназія, якую сябры скончылі ў гэтым годзе, рускамоўная, і большая частка настаўнікаў не размаўляе па-беларуску. З рэзультатамі па фізіцы і матэматыцы зносіліся таксама па-руску. У астатніх выпадках Зміцер выкарыстоўвае родную мову.

— Настаўнікі і аднакласнікі размаўлялі са мной з павагай, я адчуваў падтрымку. Выкладчыца па гісторыі распавядала, што сама вучылася ў беларускамоўнай школе, але не чакала, што менавіта я выберу родную мову ў паўсядзённым жыцці, — дзеліцца Зміцер.

Гэтай жа кампаніяй хлопцы летам адпачывалі ў Балгарыі. І там не здрадзілі сваім прынцыпам і мове.

— Калі я размаўляю па-беларуску на вуліцах сталіцы ці ў грамадскім транспарце, людзі здзіўляюцца. А за мяжой усё прасцей: ім, наадварот, цікава пачуць новую гаворку.

Немагчыма штосьці змяніць, калі будзеш саромецца сам сябе, сваёй мовы і культуры, лічыць Зміцер і заўважае, як усё больш людзей звяртаецца да беларускай мовы ў паўсядзённым жыцці. Ён лічыць, што немагчыма прывіць патрыятызм і павагу да мовы гвалтам. Чалавеку патрэбен прыклад: у сям'і, у сваім асяроддзі, або з гісторыі сваёй Радзімы...

Вераніка ЦВІРКО.

Медыяпалігон

Жыццё горада вачыма маладых

Лекцыі ад вядомых публіцыстаў, майстар-класы журналістаў і фатографістаў з Расіі і Беларусі, аператыўная анлайн-трансляцыя жыцця сталіцы ў інтэрнэце — Мінск на наступным тыдні стане палігонам не толькі для маладых журналістаў з Беларусі, але і іншых краін СНД.

— Удзельнічаць у «Медыяпалігоне-24» будзе моладзь з Масквы, Санкт-Пецярбурга, Калінінграда, Мінска, Брэста... Усяго каля 200 журналістаў, — паведаміў карэспандэнту «Чырвон-

кі» прадстаўнік аргкамітэта праекта Аляксей Суднікаў. — Пераважную большасць удзельнікаў складуць менавіта расіяне.

Як жа Аляксей, для зацікаўленых пройдзе шэраг майстар-класаў, трэнінгаў, лекцый ад беларускіх і расійскіх журналістаў, выкладчыкаў Інстытута журналістыкі БДУ, які разам з часопісам «Рускі рэпарцёр» выступіў арганізатарам медыяпраекта.

Апагеем семінара стане спецыяльны праект «Мінск-24». 18 кастрычніка на працягу ўсяго дня журналісты будуць працаваць у горадзе разам з настаўнікамі

школ, супрацоўнікамі заапарка, грамадскіх арганізацый, мінскіх тэатраў, з рабочымі заводаў і аператыўна асвятляць жыццё беларускай сталіцы ў выглядзе тэкставых паведамленняў і фотаздымкаў на сайце 24.rusrep.ru.

— Мэта гэтага праекта — паказаць жыццё горада за адзін дзень, — працягвае Аляксей Суднікаў. — Лепшыя матэрыялы пасля надрукуюць у часопісе «Рускі рэпарцёр».

Дагэтуль падобныя акцыі для маладых журналістаў ужо праходзілі ў Новасібірску, Екацярынбургу, Уфе і Казані.

Тарас ШЧЫРЫ.

У аб'ектыве

ЛЕТА КРАСНАЕ, БУДЗЬ СА МНОЙ...



Вось і прайшло лета... Гэтыя тры месяцы такога доўгачаканага адпачынку праляцелі, як заўсёды, нібы адно імгненне. Не тое, што навучальны год... Зноў прыйшоў час хадзіць у школу, рыхтаваць хатнія заданні. А так хочацца цэлымі днямі гуляць з сябрамі, спаць да абеду і рабіць усё, што хочам! Хутка ўжо не будзе і такіх цёплых дзён, ім на змену прыйдуць дажджлівыя будні восені. І пра лета 2013 года мне будуць нагадваць толькі шматлікія фатаграфіі.

Усе гэтыя тры месяцы я не расставалася з фотаапаратам. Я люблю здымаць прыроду, а лета — самы спрыяльны для гэтага час. Прыгадаем?..

Арына КАГАЛЁНАК, вучаніца 10 класа наваполацкай гімназіі № 2. Фота аўтара.

